

## Detská diskusia

„Ja sa nechcem spýtať nič, iba sa chcem poďakovať,“ povedal chlapec svojim súperom po 20 minútach vášnivého diskutovania s deťmi z ostatných súborov. V tej chvíli nastalo kratučké ticho, ktoré, ako to už raz býva, povedalo viac, než všetky slová dokopy.

Túto a aj ďalšie čarovné chvíle sme zažili pri diskusiách s detskými divákmi na regionálnej prehliadke detského amatérskeho divadla v Šali. Naše diskusie sa niesli v duchu vďačnosti, priateľstva a podpory. Deti priniesli do debaty veľa tvorivého a kritického uvažovania, tvorivosť a láskavosť, nebáli sa otvorene hovoriť o tom, čo sa im páčilo aj nepáčilo. Na začiatku sme sa dohodli, že sa najprv vždy porozprávame o tom, čo nás na inscenácií bavilo a čo fungovalo, a až potom prejdeme k tomu, čo nevyšlo. Následne som deti rozdelila do menších tímov, v ktorých si mohli dané predstavenie rozanalyzovať. Veľmi sa mi páčilo, s akým nadšením sme hľadali a pátrali po všetkých skrytých divadelných odkazoch, a ako sa deti vedeli oceniť navzájom. Niekedy nám to išlo pomalšie, rekapitulovali sme si, o čom predstavenie bolo a zamýšľali sa nad tým, čo všetko vieme na divadelnej inscenácii hodnotiť. Inokedy sme si ešte ani nesadli a už sme mali kopu nápadov a tém, ako diskusiu uchopiť.

Príjemne ma prekvapilo, koľko detí vtiahli a oslovili práve negatívne postavy a náročnejšie témy (šikana, samota, konflikt rodič - dieťa). Počas diskusie jedno dievčatko s nadšením vykričlo: „Mali ste tam dať ešte viac zla!“ Cítila som veľkú potrebu hovoriť s deťmi aj o zlých veciach, ukázať svet vo všetkých jeho farbách, poukazovať na problémy, ktorými ony samy žijú a veľmi sa ich dotýkajú. Myslím, že sme si dokázali spolu vytvoriť bezpečné miesto, kde môže byť každý sám sebou, kde môže každý povedať, ako to vidí a cíti, a kde sa vieme vďaka vzájomnej konfrontácii nesmierne obohatiť.

Alžbeta Kovaničová, lektorka diskusií s deťmi, Javiskový škriatok 2024